

Ohlášky – neděle 31. 7. 2022

Dnes prožíváme **18. neděli v mezidobí.**

- Pondělí 1. 8. – **Památka sv. Alfonsa z Liguori, biskupa a učitele církve**
- Čtvrtek 4. 8. – **Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze**
- Sobota 6. 8. – **Svátek Proměnění Páně**
- Příští neděle 7. 8. 2022 bude **19. neděle v mezidobí.**

***

- Od **9. do 14. srpna 2022** se v Hradci Králové koná **Celostátní setkání mládeže.** V sobotu 13. srpna je připravený **program také pro mladé rodiny.**

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00
	14:00 *
Út, St, Čt	8:00
Pá	16:30

* Ne 14:00 - řeckokatolická bohoslužba

***

Sulejovice, kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v **8:00**

***

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.

***

Setkání nad Bibli v pondělí od 18 h na faře
Náboženství pro školní děti v úterý od 14 h

***

**Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice**

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz

R.D. ICLic. Mgr. Józef Szeliga
statutární zástupce farnosti
+420 777 020 426
jw.szeliga@gmail.com

P. Mgr. Ladislav Nádvorník SDB
kaplan
+ 420 603 845 460

Václav

č. 36 (2022)
31. 7. 2022

18. neděle v mezidobí

**Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích**

Žárlivost

Není radno být úspěšný. V Antiochii Pisidské pozvali Pavla a Barnabáše do synagogy, aby lidu něco řekli. Když se strojili k odchodu, někteří je prosili, aby přišli ještě za týden, asi se jim to líbilo. A příští sobotu si je přišlo poslechnout takřka celé město. To Židy rozladilo a naplnilo žárlivostí, Pavlovi a Barnabášovi odporovali a vedli rouhavé řeči (srov. Sk 13,45). Zvláštní, co se někdy děje v srdci člověka. Když jeden farář pochválil kolegu, kolik se mu podařilo připravit bírmovanců, jiný hned podotkl: Jen jestli je má dobře připravené. (Aby nezpychnul, musíme tlumit jeho radost, nás také nikdo nechválí.) Když propukne žárlivost v manželství a ve vztazích vůbec, je o problémy postaráno. Někdo namítne, že trocha žárlivosti k manželství patří, je to důkaz pravé lásky. Opravdu? Žárlivost je sebeláska a neléčí se snadno. Když člověka postihne, musí něco dělat především sám se sebou.

(z knihy Na minutu s Karlem Herbstem – V Boží blízkosti)

***

Youcat (34. část)

Dále páter Tichý říká, že „dar Ducha Svatého dostáváme proto, abychom ho dávali dál, a ne proto, abychom si dary schovávali uvnitř, jako by naše duše byla skladištěm. Máme je přinášet druhým. V tom spočívá křesťanský život. Duch Svatý působí odpoutání od našeho já, od naší malé domů k otevření se komunitnímu my.“

Člověk má Ducha Svatého tou měrou, jakou miluje církev. **Jak nás Bůh usmířuje se sebou a s druhými lidmi?** Proč dokonce i papež chodí ke zpovědi a proč člověk nemůže být křesťanem, jestliže si chce všechno vyřizovat jen sám.

Zdá se, že žijeme v době univerzálních výmluv. Ať už se přihodí cokoli – a může jít o rodiče, o různé okolnosti našeho života, o politiku nebo o sousedy, ochotně se zabýváme hříchem a vinou, ale jen těch druhých...

Co je to hřích? Co vlastně znamená hřešit? Psychologové právem upozorňují na to, že si člověk nedokáže vybudovat silnou osobnost, pokud neustále

jen propadá sebestmrskačství, protože tak vlastně vůbec není s to přijmout sebe samého a zabydlet se ve vlastním nitru a těle.

(z knihy Youcat: Kurz víry)

***

8/ Co se stane, když člověk ztratí smysl pro Boha? II

... Do této země s rudým cejchem komunismu tedy přijíždím kázat. V Astaně na letišti mě vyzvedává otec Jean- -Marie Cettou, můj přítel a kněz, který má celé setkání na starosti organizačně. Vydáváme se mikrobusem na dvoudenní cestu stepí, naším cílem je vesnička Ojornie kdesi daleko na severu země. Vyčerpání po cestě přijíždíme na místo v předvečer začátku festivalu. Otec Jean-Marie mě zavede přenocovat k jedné staré paní, „bábušce“, jak tu říkají. A večer u jídla mi bábuška vypráví neuvěřitelnou historii své vesnice.

Ona sama je původem Polka. Její rodina byla Rusy deportovaná z Polska do Kazachstánu až v roce 1936. Byl jí pouhý rok, když dorazili s desítkami ostatních Poláků do tohoto zapadlého kavkazského regionu. Nic tam tehdy nebylo, bylo potřeba postavit novou vesnici. Ruská armáda na ně dohlížela, práce řídil nějaký velitel. Bylo nutné žádat ho o svolení v případě, že někdo chtěl vesnici opustit. Když někdo pravidlo porušil a vzdálil se, nikdo už ho znovu nespatriil. Zmizel navždy, poslali ho ještě dál na Sibiř nebo ho jednoduše popravili. Deportovaní lidé museli všichni stavět společně pro všechny. Každý dům musel vypadat navlas stejně, žádná střecha nesměla vyčnívat nad ostatními. Když přišla zima, přestali stavět, všichni se někam namačkali a čekali, až zase přijde lepší počasí a budou se moct znovu pustit do práce. A jakmile byly domy hotové, začali pracovat v kolchozech, v obřích zemědělských farmách. Společenský model plný idealismu, ale ve skutečnosti jen k zotročení a ke škodě lidí, protože veškerá produkce se posílala do Ruska.

Jenže po pádu komunismu v roce 1991 úpadek země dál pokračoval! Tragická situace v tragických kulisách – každou vesnici teď hyzdí vřakovité zemědělské techniky, scénérie jako vystřižená z Šileneho Maxe, podivné ruiny konce 20. století.

Pod pohrůzkou represe samozřejmě nepřipadalo v úvahu otevřeně vyznávat svou víru. Ale v roce 1989, dva roky před tím, než Kazachstán získal nezávislost, bábuška vycítila, že nesmlouvavá pozice režimu se začíná měnit. Několikrát poslala žádost do Moskvy, až nakonec obdržela povolení ke stavbě kostela. Poté se všichni lidé z vesnice ihned pustili do stavby. A když měly zdi kostela na výšku nějakých metrů padesát, bábuška hned píše primasovi do Polska, ať jim pošle kněze. První kněz, který k nim přijel, nebyl nikdo jiný než otec Tomasz Peta, který se stal později arcibiskupem v Astaně. A tato malá vesnička vyhnanců ateistického režimu se nyní stala místem setkání mladých lidí z celé země, oázou víry v poušti postkomunistické země.

V této nesmírně rozlehlé zemi s několika miliony obyvatel chtěl totalitní SSSR lidem zabránit v tom, aby se pozvedali k Bohu, ale neuspěl. Člověk je totiž stvořen pro Boha! ...

(z knihy René-Luca Patnáct podobenství)

***

Doprovázení umírajícího

Je-li smrt předpokládána a očekávaná, nikdy bychom neměli nechat umírajícího samotného. Po medicínské stránce se o něho postará lékař. Ale to není všechno, co v této chvíli potřebuje. Na nás je, abychom s ním uměli tvořit společenství. Můžeme k tomu nastudovat všelijaké teorie, ty jsou taky potřebné, ale vždy musí být podloženy láskou. Přistupujeme-li k umírajícímu s tím, který je Lásky, jsme jen jeho prostředníky. Necháváme lásku skrze nás působit. Nejdřív ale musíme lásku někde načerpat. Je to energie, síla, která dovede i hory přenášet a měnit nepřátele v přátele. Lásku je třeba trvale doplňovat, svět ji z nás odčerpává víc, než tomu bývalo v minulosti. Ve středověku křesťanům stačilo chodit ke svátému přijímání jednou za rok. S tím dnes nevystačíme. Nestačí o lásce jen mluvit. Je třeba skrze nás nechat mluvit a působit lásku Boží!

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Přitahuji?)

***